

Ο πατέρας και η μητέρα της γιαγιάς μου έζησαν στη Σμύρνη κατά την διάρκεια της Μικρασιατικής Καταστροφής. Θυμάμαι τη γιαγιά μου να διηγείται πολλά από αυτά που της είχαν πει οι γονείς της αλλά αυτό που με εντυπωσίασε περισσότερο ήταν η ιστορία του μπαμπά της και του αδελφού του.

Στον μεγάλο χαλασμό στη Σμύρνη η οικογένεια του πατέρα της γιαγιάς μου χωρίστηκε. Ήταν δυο αδέρφια και δυο γονείς. Τα δυο αδέρφια σε ηλικία τεσσάρων και δύο χρονών κατάφεραν να πάνε στην Κρήτη χωρίς όμως τους γονείς τους, τους οποίους δεν ξαναείδαν και ποτέ από τότε και ούτε έμαθαν τι απέγιναν. Ο ένας από τους δυο, ο Ευάγγελος έμεινε με τον παππού του και ο άλλος, ο Γιώργος, με την νονά του, με αποτέλεσμα να έχουν διαφορετικό επίθετο αλλά και να μην γνωρίζονται μεταξύ τους. Υστέρα από τρία χρόνια διαμονής στο νησί ο πατέρας της γιαγιάς μου βρήκε μια ομάδα παιδιών να παρενοχλούν ένα αγοράκι. Αφού τους χώρισε, τον ρώτησε πώς τον λένε και που βρίσκονται οι γονείς του. Αυτός του απάντησε «Με λένε Γιώργο και μένω με τη νονά μου. Δεν έχω γονείς». Αργότερα του εξήγησε ότι δεν γνώριζε τι απέγιναν οι γονείς του και τα δυο αγόρια συνειδητοποίησαν ότι είχαν μια κοινή μοίρα και ελπίδα. Έτσι πήγαν στο σπίτι της νονάς του Γιώργου όπου εκείνη αναγνώρισε τον Ευάγγελο και κατάλαβαν ότι είναι αδέρφια. Από εκείνη τη στιγμή τα δυο αδέρφια μεγάλωσαν μαζί αλλά ποτέ δεν έμαθαν τι απέγιναν οι γονείς τους.

Αυτή ήταν η θλιβερή αλλά με αίσιο τέλος ιστορία του προπάππου μου, ο οποίος έζησε αυτά τα φρικτά γεγονότα στην Μικρά Ασία και με την βοήθεια της γιαγιάς μου γνωρίζω.

Συντάκτης : Ελευθέριος Απειρανθίτης Α'1

